

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

SLAVĂ LUI EMINESCU – ÎN SLOVA MARILOR POEȚI

Prof. Dr. Gheorghe Constantin NISTOROIU

**„Poetul și filosoful Eminescu sînt România de astăzi
 care continuă România de ieri; gînditorul politic Eminescu
 este România care se crează astăzi și care reprezintă viitorul!”**

(Ion Herghelegiu- avocat, Neamț)

**„Luceafărul” e poetizarea Întrupării lui Dumnezeu,
 pogorârea Lui pe pământ și întoarcerea în Cer!”**

(Mitropolit Antonie Plămădeală)

Aproape de două veacuri ROMÂNII cei Mari și cei Mici, respectiv Elita naționalist-creștin-ortodoxă și poporul credincios, iubitori de Dumnezeu și de Neam, au adus/ aduc slavă Luceafărului nostru valah, care i-a purtat în tot ce a fost El, EMINESCU: Existență, Misiune, Iubire, Nădejde, Esență, Sacrificiu, Conștiință, Unicitate.

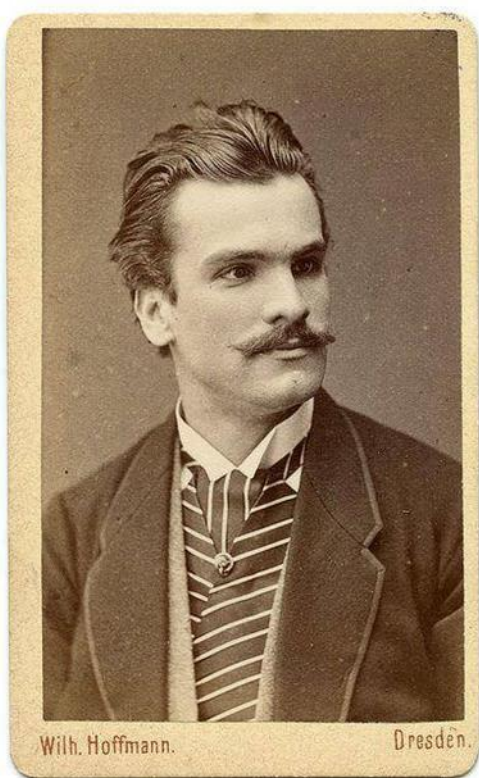
Trăirea cultural religioasă, respectiv Profetismul mesianic curge în Delta creației creștin-ortodoxe prin trei brațe ale Danubiului spiritual: Poezia-Filosofia-Teologia.

Poezia este forma pură a Filosofiei creștin-ortodoxe, iar Filosofia este trăirea Poeziei în sfera ei cea mai înaltă, ce se întrupează în Teologia Răsăritului serafic.

Ca toți marii noștri Profeti creștini, Mihail Eminescu, a ucenicit, s-a format, s-a definit și a devenit misionar ortodox prin Cultul religios cu care și-a venerat Cultura Înaintașilor Dascăli regali, dacoromâni, începând cu înțelepciunea reginei Hestia, a profetului-rege Zamolxis, amintit și de istoricul-poet Agathias Scholasticus de Myrina prin „Regulile lui Zamolxis”, cu proorociile Profeteselor-Vestale-Sibile, cu filosofia marelui preot-rege Deceneu, cu muzica serafică a lui Orfeu, cu poezia regelui Scythiei Minor –

Dobrogea, Cotys I, protectorul amic al poetului exilat P. Ovidius Naso (43 î.d. Hr.-), Niceta de Remesiana, Ioan Casian, Dionisie Areopagitul ș.a.

Rugul Aprins al dorinței sale de a sluji sacerdotal Înțelepciunea bravului popor valah cu Tradiția din Zorii Facerii-Scutecele sacre ale Creației, Glia strămoșească în care sălășluia Credința străbună, peste care s-a pogorât acel Geniu ancestral, i-a însuflețit nemărginita adorație adusă Atotcreatorului și

Proniatorului, Care l-a hărăzit să fie Fiul iubit al acestui mare, multimilenar și legendar popor ROMÂNESC.

„... Iubesc poporul românesc fără a iubi pe semidoctii și superficialitățile sale. În suta a XV-a, avanscena teatrului Universului este ocupată de români. Românii sunt poporul cel mai însemnat al Europei...al lumii, românii erau relativ unul dintre popoarele cele mai culte din Europa...lume, românii au fost unul din cele întâi popoare militare și războinice.” (Manuscrisul nr. 2257)

Poetul creștin, Filosoful ortodox, Teologul mărturisitor își trage seva din Tradiția noastră sfântă, pelasgă, prelinsă în Potirul Școlii Literare de la Tomis, iar curgerea angelică se revarsă neîncetat de la Orfeu, Clotys I, Ovidiu înspre primul mare poet al Daciei Mari, Sfântul Niceta de Remesiana, „cel mai mare autor liric al epocii literare dacoromâne.” (Mihail Diaconescu, Istoria Literaturii Dacoromâne, Ed. Alcor Edimpex, București-1999, p. 94).

Mihail Eminescu a întrupat fenomenologia existenței românești asumând esența spiritualității pelasgo-geto-dace, într-un arhetip valah, fapt care i-a conferit aura expresiei integrale, novatoare, revelatoare a națiunii noastre.

Numindu-l pe Mihail Eminescu, Valachus, aducem Neamului dac o mare cinstitie.

Cognomenul Valachus semnifică cel mai fidel calitatea de Român întrupat într-o conștiință ortodoxă creștină, adică naționalistă, jertfitoare, înălțătoare, comoara virtuților religios-cardinale, promoatoare de mari și rare idealuri și de înalte înfăptuiri.

În ființa și persoana sa profetică, Mihail Eminescu a întrupat plenar ideea de sublim a comuniunii Neamului cu Dumnezeu: prin tradiție-poezie-filosofie-teologie.

Profetul nostru s-a ancorat fundamental Operei Mântuitorului Hristos, Evangheliei Sale de restaurare a Omului hristic prin Frumos, Adevăr, Libertate, Dragostea și Jertfă, imprimând caracterului său originalitatea gândirii eminamente ortodoxe.

Poezia pură poartă în gena ancestrală a ființei ei angelice Corola Filosofiei creștine, iar acesta pârguiește dulceața fructelor sacre ale Teologiei ortodoxe!

Eminescu poetul, filosoful, teologul precede, pregătește, justifică și înnobilează pe marele Eminescu: vizionarul, profetul, analistul politic și matcă a viitorului.

Noblețea naționalismului este de esență religioasă, iar Mântuitorul Omenirii, i-a conferit autoritatea Sa divină spre mântuirea nației respective. Pentru Neamul iubitor de Dumnezeu, porunca Iubirii este dăruită chiar de DRAGOSTEA Însăși - IISUS, care o pune alături de iubirea față de Patrie, de Strămoși: „În lume nimeni nu dovedește o mai mare dragoste, decât acel care jertfește chiar propria-i viață pentru semenii săi!”

Mesajul poetului-profet a fost însăși viața sa, întreaga sa viață, Primăvara vieții sale asumată și oferită Neamului binecuvântat, hărăzit de Dumnezeu în Vatra din care avea să nască cel mai iubit Om de pe pământ-Fecioara MARIA, Care prin Voia Tatălui ceresc și a Sfântului Duh s-a Înnoimenit Fiul Său-LOGOSUL, Născut din veci.

Eminescu este pentru universul poetico-filosofico-teologic o perpetuă REVELAȚIE!

„Cuvintele lui au devenit parolă de recunoaștere între petalele de trandafiri, când se deschid dimineața să salute soarele. Și cine n-a descoperit filosofia citind versurile lui Eminescu? Cine n-a înțeles că poate fi și el poet și filosof și că fără poezie și fără filosofie nu se înțelege nimic din viață? Și cine nu se poate ruga Maicii Domnului pe inspiratele versuri ale lui Eminescu? Eminescu e născătorul nostru de gânduri... Eminescu ni se dăruiește fără încetare, ca soare de zi, și răsare de îndată ca Luceafăr de noapte, prelungindu-ne lumina.” (Antonie Plămădeală, De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia, Sibiu-1997, p. 14-15)

Eminescu și-a asumat voința de a se întări în credință, de a se întrupa în iubire tocmai prin nădejdea care și-a pus-o nemărginit în Ocrotitoarea MARIA, Crăiasa sufletului său, Împărăteasa Cosmosului, Luminii, Frumuseții și a Iubirii dumnezeiești.

RUGĂCIUNE

„Crăiasă alegîndu-Te,/ Îngenunchem, rugîndu-Te,/ Înălță-ne, ne mîntuie/ Din valul ce ne bîntuie,/ Fii scut de întărire/ Și zid de mîntuire,/ Privirea-Ți adorată/ Asupra-ne coboară,/ O, Maică Preacurată/ Și pururea Fecioară,

MARIE!

Noi, cei din mila sfîntului,/ Facem umbră pămîntului/ Rugămu-ne-ndurărilor,/ Luceafărului mărilor,/ Ascută a noastre plîngeri/ Regină peste îngeri,/ Din neguri Te arată,/ Lumină dulce clară,/ O, Maică Preacurată/ Și pururea Fecioară,

MARIE!”

(Antologia Poeziei Religioase Românești, Ed. Albatros, București-1992)

Fiecare Generație de Aur de după Eminescu și-a adus prin Elita spiritual-religioasă, care a reprezentat-o cu demnitate, prinosul de recunoștință, venerație, admirație, dor și iubire față de Marele PROFET al SPIRITULUI, al Neamului geto-daco-român.

Antonie Plămădeală – Mitropolitul Ardealului

„De peste o sută de ani de când respirăm EMINESCU,
și fruntea ne-a crescut ca a lui, și ni s-au tras perdelele
de pe ochi și prin versul și rugăciunile lui vedem și simțim
tot ce e bun și frumos și când îl citim sufletele ni se fac
mai bune, și mintea mai ageră și inima mai caldă!

De peste o sută de ani creștem cu EMINESCU
și vom mai crește mii de ani, dar niciunul din noi
nu va ajunge la înălțime lui, acolo sus, <<LUCEAFĂR>>.
El va rămâne în veci UNICUL. LUCEAFĂRUL!

Doamne, ce s-ar fi făcut lumea fără
IISUS - LOGOSUL, CUVÂNTUL!

Doamne, ce ne-am fi făcut noi românii
fără EMINESCU, logosul, Cuvântul românesc!”

(Antonie Plămădeală, De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia, Sibiu, 1997)

Radu Ștefan Demetrescu Gyr (1905-1975)

Radu Gyr s-a reflectat frumuseții sufletului său în care s-au întrupat harul lui Dumnezeu și perfecțiunea Neamului, pentru a-i conferi Operei sale valoare universală.

El s-a înveșmântat în suferința, frumusețea Neamului, dar și-n sublimul Dumnezeirii.

Asemeni Luceafărului Poeziei, Poetul Crucii s-a întrupat în DAR, DOR, DRAGOSTE, DATINI, DOINĂ, DEMNITATE, DURERE pentru Neam și HRISTOS.

„Prietenul durerii este prietenul tuturor celor aflați în suferință”, grăia cândva monahul Moise Aghioritul. Dar, prietenul durerii este și prietenul Fecioarei Maria în ipostaza Ei de Maica Crinilor-Pieta, precum și al Mântuitorului Hristos, Care a îmbrățișat durerea lumii, dăruindu-ne DRAGOSTEA Sa nețărnută și nemuritoare.

BALADĂ PENTRU EMINESCU

„Te-au slăvit în cărți și în poeme/ și te-au înălțat iconostas,/ ca să fulgeri tânărar peste vreme,/ cu vecii de cremene sub pas.// Te-au crezut: gigantic Sfarmă-Piatră/ care sparge piscul viforos,/ și fierar înfierbântând, pe vatră,/ vorbele călite sub baros.// Împărat, ți-au scris pe tâmpile steme./ Făt-Frumos, ți-au pus în mâini hanger./ Și-au cules, din pana ta, blesteme,/ viscole și răzvrătiri în cer...// Ci, netrebnic, eu adulmec zării/ pașii tăi pe unde te-au fost dus/ și-nsetat pe drumurile Țării/ dibui urma ta de blând Iisus.// Caut picurii de sânge, neșterși încă,/ ai crucificării pe furtuni/ și sărut lumina lor adâncă/ și-i ating cu mâini de rugăciuni.// Umbră care trepte-nalte suie,/ dăruind azur din mâini subțiri,/ sfânt, bătut, pe veacul tău, în cuie,/ scânteind, înalt, din răstigniri.// Frânt de-o stea și-ngenuncheat de-o floare,/ biruit de ramuri de arin,/ îndulcit cu dor de moarte-alinătoare,/ ars ca Nesus în cămașă de venin...// Nu, tu nu ești meșterul, nici cneazul,/ nu ești înstelatul împărat./ Sfâșiat ți-i pieptul și obrazul,/ Tu ești Marele ÎNSÂNGERAT!// Te-ncrustăm, zadarnic în agată/ și-n icoane noi pe flori de crin./ Crinii nu vor stinge, niciodată,/ umbrele cununilor de spin.// Eu nu-ți pipăi steme și nici laur.../ Numai rănile mă plec și ți-le strâng/ și le fac medalii mari de aur, - / în genunchi, le-nchid în inimă și plâng.”

(Radu Gyr, Balade, Ed. Lucman, București, 2006)

[Poemul a apărut în revista „Convorbiri literare”, numărul din 15 Iunie 1939, închinat lui Mihai Eminescu, la aniversarea a 50 de ani de la urcarea spre ceruri.]

Dumitru Oniga (1923-2010)

Dumitru Oniga a fost o zare nesfârșită a unei clepsidre a sorții, pătruns de focul slovei spre înălțări sublime, dăltuit în soare și azur, râvnind spre limanul geniului, unde hohotesc dincolo de surâs, Zorii inspirației întru frumusețea lor serafică.

LUI EMINESCU

„Cuvântul tău, adâncuri de fântână,/ Izvor de apă limpede, curată,/ Gândire-adâncă, binecuvântată,/ Din cer lumină, sevă din țărână.// Și versul tău o piatră nestemată/ A-mpodobit cu-n nimb limba română/ Ce ne e Doamnă și ne e Stăpână,/ Prin ea trăiește românimea toată.// Pe-acest pământ, așa a fost să fie,/ Un dar pentru mulțimile-nstelate,/ Un EMINESCU, IMN și POEZIE,/ Cuvinte sfinte-n inimă-ncrustate / Și glasul tău răsună-n veșnicie,/ Prin TINE, NOI SORBIM, ETERNITATE.” – Suceava, 10 Ian. 1999.(Dumitru Oniga, Fiorduri-Poezii, „Bucovina Viitoare” 2000 Anul Eminescu)

Ioan Alexandru (1941-1994)

Ioan Alexandru s-a rostuit rostirii de albastru, de roșu, de galben, de alb, cuprins de dor, de pârga grâului aurit și priviri astrale, înconjurat de psalmii tăcerii - apartenența la graiul viu al primenirii versului, înfrățit unei simfonii care i-a atins sufletul întru cuprinderea năzuinței statorniciei și-a dăinuirii inefabile a Pantheonului dac liric.

CĂTRE EMINESCU

„De mult am vrut să-ți scriu, să te întreb,/ Dar socoteam că dintr-o altă ceară/ M-au făurit pe dealul transilvan/ Și altul mi-este fratele de țară.// Moldova este sfântă îmi spuneam/ Ștefan și Eminescu împreună./ Eu ardelean cu suferința mea/ Ce poate ea să știe și să spună?// Iancu și Horia nu au fost poeți/ N-au ridicat nici imn, nici mănăstire,/ Șincai muri cu gândul în desagi,/ De Ioan Budai cine are știre?// Și mai departe mulțimi fără de rînd,/ Țărani pe cîmplul Blajului departe/ Iobagi, păstori și preoți și dieci/ Cît vezi cu ochii-afară din cetate.// Extra Muros – neamul meu era/ Părinții mei muriră fără nume/ Pribegi în jale se-nfrăteau/ Cu fluturii de dincolo de lume.// De-aceea plîngem noi mereu/ Și povestim o limbă necioplită/ Mai mult tăcurăm decît am grăit/ Cu vorba-n crucea limbii răstignită.// Eu vin dintre acești țărani,/ Păstor diac să dau adînc de știre/ Că universu-ntreg a înflorit/ Și toate sînt lumină și iubire.// De-atîtea suferințe-am devenit/ Umili se spune și de omenie./ Am fost născuți la nuntă

și-am rămas/ În preajma MIRELUI , solie.// De mult am vrut prin tine să vestesc/ Mihai, Moldova că mai vine/ Încă un plîns încet în univers/ Din stranele-ardelene lîngă tine.// Cu candela plăpîndă mă arăt/ Din Apuseni ieșit dintre morminte/ Un crin în stînga și-o garoafă port/ Urmat de clopotele sfinte.// Transilvania, prea iubita mea/ Fluturii plîng fără-nctare/ Și soarele-i mereu pe zare spînzurat/ Lîngă icoana vergurei fecioare.// Din depărtări ce ți-aș putea dori?/ Să fie numai mult vremuri frumoase/ Și vom depune tineri în amurg/ Un braț de crini în brață la mireasă.” (Ioan Alexandru, Imne 1964-1973, Ed. Eminescu, București-1975)

IMN LUI MIHAI EMINESCU

„...S-a stins o zi/ Și-ncepe alt urcuș spre zorii zilei care o să vină/ Și începutu-i seara cînd vremurile se-ntorc/ Și focul sfînt în candelă s-anină.//... Poetul trebuie să spună, cei care-n noapte/ Au rămas de vii, crucificați în razele de lună...// Acestea toate Mihai din Ipotești/ Poetul din Moldova sfîntă, din leagănul/ De grindă spînzurat, le-aude-n podul Patriei/ Cum cîntă...// Drumul urmează prin Patrie apoi, de-a lungul/ Și de-a latu-n cimitire și pe cei vii sub steagurile lor/ Să îi răscoli în noapte după Mire. Să bați/ Din poartă-n poartă și din om în om cu-acest toiag / Senin de sărbătoare învlăstărit în crin înpurpurat/ Să fie gata iarăși de plecare. Te văd/ Prin țară priveghind plecat/ La Blaj sub tei pe dealul spre cîmpie/ Slăvind descoperit extaziat că te-ai născut/ În sînge c-o solie. Să-i poți striga din neamul tău/ Pe toți martirii, eroi în cete milioane/ În sumănici de lînă țărani voievozi/ Cu steaua bourului în coarne. Mușatinii/ Și Basarabii sfînți, martirii Transilvaniei departe/ Însămînțați de-o roată univers s-aducă roadă-n/ Brazdele deșarte. Mircea și Horia/ Mihaiul cel Viteaz de-o agerime nelumească/ Împlîntă steagul palid trinitar/ În creierul Carpaților să bobotească/ Ștefan cel Mare voievodul sfînt a fost Mihai/ Lumină pentru tine...” (Ioan Alexandru, Imnele Transilvaniei, Cartea Românească, București-1978)

Grigore Vieru (1935-2009), poet valah basarabean, zelos luptător spiritual al renașterii românilor din Basarabia, mare militant al reîntregirii, al revenirii Basarabiei în sânul Patriei-Mumă. „Prin iarba verde de acasă/ Cu lanțul de rouă la glezne.” Genialul Marin Sorescu îl vede pe Bardul Basarabiei cu privirea pătrunzătoare a olteanului, aceea care sfredelește tot, chiar pînă dincolo de tine. „Este Grigore Vieru un discipol al lui Orfeu, care, ca și miticul maestru, nu-și poate refuza vocația de-a privi în urmă? Măcar odată, cu tot adîncul din ochi, măcar o viață cu toată viața din viață.” (Marin Sorescu, Tratat de Inspirație, Scrisul Românesc, Craiova, 1985)

Aproape toate poeziile lui Grigore Vieru, izvorăsc din izvoare, tradiția populară, cea clasică, Limba, Mama, Patria, Casa părintească, pămîntul, cerul Basarabiei, Voievodul Liricii, Voievodul Moldovei, toate sunt un imn basarabean, un imn național dacoromân, un imn de cunoaștere a istoriei sub chipul Adevărului crucificat.

EMINESCU

„La zidirea Soarelui, se știe,/ Cerul a muncit o veșnicie,/ Noi, muncind întocmai, ne-am ales cu,/ Ne-am ales cu Domnul Eminescu.// Domnul cel de pasăre măiastră,/ Domnul cel de nemurirea noastră,/ EMINESCU.// Mi-l furară, Doamne, adineauri/ Pe înaltul domn, cu tot cu lauri./ Mă uscam de dor, în piept cu plînsul,/ Nu știam că dor mi-era de dînsul,/ Nu știam că Doina mi-o furară/ Cu străvechea și frumoasa Țară/ EMINESCU./

Suntem în cuvânt și-n toate,/ Sub un cer cu stele sudice!/ De avem sau nu dreptate,/ De avem sau nu dreptate,/ Eminescu să ne judece,/ EMINESCU.// Acum am și eu pe lume parte:/ Pot îmbrățișa măiastra-ți carte,/ Știu că frate-mi ești și-mi ești părinte,/ Acum nimeni nu mă poate minte./ Bine ai venit în casa noastră,/ Neamule, tu, floarea mea albastră/ EMINESCU.”

Versurile poetului Grigore Vieru, EMINESCU, au căpătat fascinație și suflet nemuritor în muzica artiștilor de renume universal, de sacralitate martirică a soților Ion Aldea-Teodorovici (1954-1992) și Doina Aldea-Teodorovici (1958-1992), cărora balaurul roșu apocaliptic, cel care pîndește continuu PATRIA Maicii Domnului și-a Fiilor Ei, le-a secat viața, ca o Primăvară înverzită, însorită, înflorită și plină de rod, cînd încă nu-i cursese izvorul surâsului strălucirii nici jumătate din soarele lor.

Cei doi îngeri-artiști au cântat BASARABIA și ROMÂNIA ca Fiică și Mamă, au cântat LIMBA NOASTRĂ, grai de miere și rostire serafică, au cântat EMINESCU, Dorul și Domnul nemuririi noastre, au cântat UNIREA Daciei Mari în Sânul tuturor Fiilor ei, spre a rămâne și în Sânul lui Dumnezeu și al Maicii Sale, sacră și pururea.

Nichita Stănescu (1933-1983), remarcabil poet după cel de-al doilea război mondial. Lirica sa, tumultuoasă, cascadică a pendulat între tragism și sentimentalism.

Nichita Stănescu și-a podidit inima într-o noapte albă, prelungă, cu țărături însoțite, împletindu-și gândurile dalbe și graiurile heruvime ale sufletului acorat în dangăt de clopot cu vântul și cuvântul spre a-și revărsa peste nimburi, chemări, fiori și cântări.

EL

„EMINESCU este un fapt intim al sufletului nostru
în tot ce are el mai curat și mai nins...
Cuvântul lui i-a sorbit nu numai trupul lui,
ci a sorbit și înțelegerea noastră
dornică de frumos și de puritate.
Atâta transfigurare a putut să aibă gestul lui
de a trăi, încât s-a născut fără de moarte...

... El este tot ceea ce este noi în noi...
Atâta vreme cât noi suntem, el este...
EMINESCU este numele acestei țări!
ROMÂNIA este numele EMINESCU!”

(Nichita Stănescu, EL, (cf. Antonie Plămădeală, De la Alecu Russo, la Nicolae de la Rohia, Sibiu, 1997)

Marin Sorescu (1936-1996), unul dintre marii valahi ai Țării Oltenia, s-a născut în 29 Februarie în localitatea Bulzești-Dolj, ca fiu al lui Ștefan, țăran cu jind de ogor și de vers și al Nicolitei, țărană aprigă și afundă în arta povestirii, dincolo de cei 6 copii, peste sat și sate. Marin a fost ispitit de timpuriu, de anecdote, epigrame, proverbe, snoave, de citit, de scris, fiind un răsfățat al Cenaclului literar, pe care l-a condus ca elev, ca student, ca literat. A fost o Cobiliță cu talente: pictură, poezie, proză, teatru, satiră, publicistică, traduceri. A condus ca redactor-șef revista craioveană RAMURI între 1978-1990. Licențiat în Filologie-Limbi moderne în 1960, devine Doctor în Filologie în anul 1992 și membru al Programului internațional pentru Scriitori la Universitatea Iowa-S.U.A. A debutat în politică, ca independent, ajungând ministrul Culturii 1993-1995. A fost membru titular al Academiei Române.

Dincolo de pasiunea POEZIEI, fără frontieră, cea universală, a teatrului, a călătoriilor în străinătate, a avut admirație pentru țăranii săi din Regatul umorului oltenesc, dar și pentru Marii ROMÂNI pe care i-a cunoscut, rămânând fascinat: Mircea Eliade, Petre Țuțea și apoi marele artist-actor Tudor Gheorghe.

Desigur, Marele Poet Oltean fiind și un mare HĂTRU, a fost mișcat de securitate și de organele p.c.r., care au debutat în 23 Februarie 1979, cu proletara piesă „Soare”, eroul principal fiind evident Marin Sorescu, dosar, mângălit cu cerneală roșie, pentru „relații suspecte cu cetățeni străini”, și cu unele „elemente din emigrație”, (probabil verzii...n.a.), vezi, Cartea albă a Securității, p. 151, 189. (?! Curios, fiindcă secăturitatea nu avea nimic alb, nici pe-afară, nici pe dedesupt... n.a.)

Marin Sorescu a fost unul dintre cei mai Marii Poeți contemporani, dacă nu Cel mai Mare, cu o excelentă producție literară, în care a abordat toate genurile, dar în mod expres POEZIA, care l-a încununat încununând generațiile de spirit cu cele 24 de volume apărute până a urca cu cei 60 de ani, ofrandă sacră la Cer, lăsând în urma sa grăbite să iasă la lumină alte 15 volume, poezie, eseu, jurnal, roman.

De 6 ori a primit Premiul Uniunii Scriitorilor și de 3 ori pe cel al Academiei Române, 1968, 1977, iar cel din 1970, pentru dramaturgie. Celebritatea din țară s-a revărst cu prisosință și peste hotare fiind foarte apreciat, fapt pentru care a primit numeroase distincții, precum Medalia de aur pentru poezie „Napoli ospite”, Italia, 1970; „Le Muse”, oferit de Accademie delle Muse, Florența, 1978; „Fernando Riello”, Madrid, Spania 1983; Premiul Herder dăruit de Universitatea din Viena în 1991, pentru întreaga sa activitate literară, iar în Londra un primar îndrăgostit de poezia sa, a dăruit câteva slove pe o gară de metrou, încrustate și în interiorul trenurilor de viteză care circulă în zona respectivă. Cinste lui și celor ce-i citesc sublimele versuri!

Marin Sorescu a fost din scutece logodit cu UMORUL, dar tot din fașă s-a nuntit cu POEZIA, singura natură sacră în care ți se reflectă fidel subiectivitatea, când, sinele se dezvăluie clar ca în oglindă, reflectând, mărturisind, „sufletul până în cutele lui cele mai tainice, spaimetele și năzuințele cele mai intime.”

MARIN a rămas un SORESCU – Soarele oltean al Poeziei daco-române!

Marele poet oltean-valah i-a dăruit celui mai Mare Poet nepereche, Mihail Eminescu, cel mai frumos Poem, botezat în Iordanul sufletului său, adânc de sublim:

TREBUIAU SĂ POARTE UN NUME

Eminescu n-a existat.

„A existat numai o ȚARĂ FRUMOASĂ/ La o margine de MARE/ Unde valurile fac noduri albe./ Ca o barbă nepieptănată de Crai./ Și niște ape ca niște COPACI CURGĂTORI/ În care LUNA își avea CUIBAR ROTIT./ Și, mai ales, au existat niște OAMENI SIMPLI/ Pe care-i chema: MIRCEA cel BĂTRÂN,/ ȘTEFAN cel MARE,/ Sau și mai simplu: CIOBANI și PLUGARI,/ Căroră le plăcea să spună/ Seara în jurul FOCULUI poezii -/ „MIORIȚA” și „LUCEAFĂRUL” și „SCRISOAREA a III-a”.(și mai ales DOINA... n.a.) // Dar fiindcă auzeau mereu/ Lătrând la stâna lor cîinii,/ Plecau să se bată cu tătarii/ Și cu avarii și cu hunii și cu leșii/ Și cu turcii./ În timpul care le rămânea liber/ Între două primejdii,/ Acești OAMENI FĂCEAU DIN FLUIERILE lor/ JGHEABURI/ Pentru LACRIMILE PIETRELOR ÎNDUIOȘATE,/ De curgeau DOINELE la VALE/ Pe toți MUNȚII Moldovei și ai Munteniei/ Și ai Țării Bîrsei și ai Țării Vrancei/ Și ai altor ȚĂRI ROMÂNEȘTI./ Au mai existat și niște CODRI ADÎNCI/ Și un TÎNĂR care vorbea cu ei,/ Întrebîndu/i ce se tot leagănă fără vînt?// Acest TÎNĂR cu OCHI mari,/ cît ISTORIA noastră,/ Trecea bătut de gînduri/ Din cartea chirilică în CARTEA vieții,/ Tot numărînd PLOPII Luminii, ai Dreptății,/ Ai Iubirii,/ Care îi ieșeau mereu fără soț./ Au mai existat și niște TELI,/ Și cei DOI ÎNDRĂGOSTIȚI/ Care știau să le troienească toată FLOAREA/ Într-un SĂRUT./ Și niște PĂSĂRI ori niște NOURI/ Care tot colindau pe desupra lor/ Ca lungi și mișcătoare ȘESURI./ Și pentru că toate acestea/ TREBUIAU SĂ POARTE UN NUME,/ Un singur NUME,/ Li s-a spus/ EMINESCU!” (Marin Sorescu, Poezii, Scrisul Românesc, Craiova, 1990)

Cincinat Pavelescu (1872-1934), s-a născut în Milcovul Vrancei, poet, magistrat, remarcabil epigramist, autorul volumului de „Poezii”, odrăslit în madrigaluri și romane, conferit cu premiul Național pe anul 1927. Prin versurile sale a reușit să însuflețească statuia care, prin tăcerea ei grăiește dincolo de vreme și de țărături.

LA BUSTUL LUI EMINESCU
(parcul Dumbrăveni)

„Pădure! Ningi câteva frunze/ Pe fruntea-i de aramă rece./ Tu, ce rămâi nepieritoare/ Ca geniul, cînd totul trece!// Zi vîntului, să-i cînte doine/ De dragoste sau haiducești,/ Poetului ce-a fost MÂNDRIA/ GÂNDIRII NOASTRE ROMÂNEȘTI!// Și glasul lui să fie dulce.../ Măcar în lumea neființei,/ Să-și uite, lungile lui chinuri,/ Acest copil al suferinței!// Natura, cel puțin mai blîndă/ Cu umbra tragică să fie,/ A

CELUI CE-N ETERNE VERSURI/ A PRINS ETERNA POEZIE!// Și stelele din golul serei/ Picînd în jurul lui scînteii,/ Să-i pară că iubirea moartă/ Îl mîngîie cu ochii ei!// Iar cînd în serile de toamnă/ Va răsări dintre poteci,/ Bălaia inimei lui doamnă,/ Cu mîini subțiri și brațe reci.// În ora tainică și gravă/ Cînd ceața scutură veșmântu-i,/ Și luna-n cimitir veghează,/ În loc de candelă, mormântu-i;/ Pe cînd o trestie, un nufăr,/ Un tei-aminte-aducător - / Înțelegînd poate ce sufăr/ Poeții mari în viața lor.../ Privindu-i chipul între frunze,/ Vrăjit de-al bronzului veșmînt,/ Și întrebînd mirați ce cată/ Sub lună, morții din mormînt.../ Atunci în nopțile albastre/ Cînd lumea uită și petrece.../ LUCEAFĂRUL o să-l privească/ Cum stă, NEMURITOR și RECE!" (Poezia Artelor Frumoase, Ed. Minerva, București-1989)

Poetul – Filosoful – Teologul Mihail Eminescu, a fost Marele Geniu și Sacerdotul care s-a întrupat PROFETULUI Cosmosului românesc și universal, prețuind ADEVĂRUL, iar mai presus de acesta, Frumusețea și Libertatea lui dumnezeiască!

Aproape întreaga sa diversitate de creație a fost vibrantă, vizionară și esențială, fiind slujită cu sacralitatea, autoritatea și măreția unui strălucit SACERDOT!

Cu geniul pe care i l-a hărăzit Mântuitorul HRISTOS a făcut să rodească pe pământul GLIEI străbune, FRUMUSEȚEA valahului în toate ipostazele sale naturale!

Mihail EMINESCU și-a înnobilit boieria răzeșă prin noblețea sa sufletească, ca un mare Voievod, demn de bravii săi înaintași, Geto-daci, Mușatini ori Basarabi!

EMINUL nostru de Aur putea să aibă o existență strălucită, dacă n-ar fi avut o mare bogăție de daruri care l-au înălțat pe culmile Geniului jertfitor, Profetismului martiric!

Frumos ca Apollo, suveran ca originalitate, artist ca perfecțiune a creației, demiurg ca putere emotivă, EMINESCU s-a reunit armonios ca profet naționalist și geniu de strălucire universală, astfel că, verdele privirii sale serafic-carpatine a fost pătruns de adâncul sublim al ortodoxiei teofore, hristofore și mariofore!

Mihail Eminescu a fost deopotrivă MIRACOL și TAINĂ în toată splendoarea sufletului strălucitor, surprins de frumusețe, mai presus de emoția trăirii în care a revelat ESENȚIALUL în SLOVE, CUVINTE, EXPRESII și OPERE pline de farmec!

Trinitatea vocației și misiunii sale poetico-filosofico-teologică a atins DRAGOSTEA!

Cu voință de granit, cu stăruință de sihastru, cu virtuozitate de artist a dat frumusețe creației sale, conferindu-i astfel nimbul de capodoperă profetică!

La EMINESCU, Arta creației semnifica același sentiment divin cu ARTA IUBIRII!

Deseori, POETUL era limpede precum Cerul care-și spală dimineața fața aprinsă de DOR în Marea ce devine albastră!

Alteori, Profetul era furtunos ca OLTUL – în torent de Munte, care cară cu el de cele mai multe ori aur și păstrăv, dar și pietriș, copaci, bolovani ori stânci!

Uneori, s-a prelins într-o liniște anahoretă sau o neliniște metafizică pe care o simți și o resimți, doar pe marile înălțimi ale piscurilor milenare carpatine!

Înzestrat cu geniul poetic și strălucire profetică și-a muiat pana în culorile curcubeului, scriind când cu răsărituri de Auroră boreală pentru Neam, când cu fulgere și tunete împotriva iudeilor, irozilor, anelor și caiafelor, când cu azururi sângerânde pentru Patrie, când cu miresme de flori și rouă pentru poporul obidit.

Un popor, o națiune, un neam se definește și se redefinește pe sine numai prin jertfa sa națională, prin jertfa și creația Elitei sale spirituale întru Hristos și Strămoși!

Filosoful Culturii Artur Gabriel Silvestri, alt Profet al spiritualității noastre, și el sacrificat de aceeași irozi și iude, ne redă Chipul Omului integral al culturii noastre.

„Eminescu a fost POET – unul dintre cei mai penetrați în direcția metafizică pe care i-a dat umanitatea și fără nici o îndoială SINGURUL intraductibil dintre toți poezii acestei lumi, a fost PROZATOR înălțând noțiunea de fantastic la altitudini pe care doar gândirea modernă a putut-o face mai repede pricepătoare și a exprimat-o, a fost, în fine, un GÂNDITOR pe care astăzi îl redescoperim la adevărata lui STATURĂ IMPUNĂTORE. Sunt unii care se îngrijorează de restituirea acestei IMPRESIONANTE PERSONALITĂȚI și care socotesc că nu-i recomandabil a vedea în opera eminesciană mai mult decât contribuția poetului, GÂNDITORUL – ce ni-l impune însă cu strălucire cercetarea cu luare aminte a ceea ce îndeobște jurnalistică – fiind doar o invenție târzie și a cărei afirmare ar dezechilibra într-un mod nepermis proporțiile firești ale creației unde poetul și numai poetul merită considerație.”

(Artur Silvestri, Critica poeziei vol. IV, 1973-1989, Texte Inedite, Crpathia-2014)

Mihail Eminescu e LIRA sublimă a liricii serafice a sufletului geto-dacoromân!

Slavă, Cinstire, Recunoștință, Iubire LUCEAFĂRULUI nostru EMIN!

Brusturi, Neamț, 13 Ianuarie 2023 + Sf. Mc. Ermil și Stratonice